

ПРОЛОГ

Я ніколи не бачив її живою. Для мене вона існує завдяки іншим, завдяки тому, як на них вплинула її смерть. Відтворюючи перебіг подій і шукаючи факти, я заново склав її образ — сумної, дурненької хвойди, що так бажала слави, але це тавро можна поставити і на мене. Я би волів не казати нічого про її кінець, аби можна було просто згадати її кількома короткими словами в підсумковому звіті, закинути копії до кабінету слідчого і заповнити ще трохи паперів, щоб її поховали на цвинтарі для бідноти й безхатьків. Єдине, що не так у цьому бажанні, — це те, що вона б не захотіла, аби все сталося саме так. Враховуючи жорстокість фактів, вона б неодмінно забажала, аби про них стало відомо всім. А оскільки я багато чим їй зобов'язаний і є єдиним, хто знає всю історію, то я й узявся за написання цих мемуарів.

Але перед Жоржиною була історія про партнерство, а раніше — війна та військовий стан і маневри в Центральному Окрузі, які нагадали нам, що копи — це також солдати, нехай і не настільки популярні, як ті, що воюють із німцями та япошками. Щоденно після чергування патрульні брали участь у навчаннях із протидії атаці з повітря, вимкнення електрики та пожежної евакуації, і ми вишикувалися на Лос-Анджелес-стрит, сподіваючись на атаку «мессершмітта», щоб не виглядати такими дурнями. Саме там, під час переклику, що проводився за абеткою, невдовзі після закінчення Академії в серпні 42-го я й познайомився з Лі.

Я вже чув про нього й міг порівняти наші досягнення: Лі Бланшар, важковаговик, 43 перемоги, чотири нічиїх, дві поразки, колись регулярно виступав у «Голлівуд Легіон Стедьюм»; і я, Бакі Блайхерт, напівважка категорія, 36 перемог,

нічиїх та поразок немає, колись десятий за рейтингом журналу «Ринг», напевно, тому, що його редактора Нета Флейшера смішило, як я дражню суперників, показуючи їм свої великі криві зуби. Проте, статистика не говорила основного. Бланшар бив сильно, на шість ударів відповідаючи одним, класичний мисливець за головами; я ж пританцьовував і крутився, мов вуж, намагаючись проводити хуки в печінку, завжди тримав оборону, побоюючись, що пропущу занадто багато ударів у голову і стану ще страшнішим, ніж мене вже робили мої зуби. За стилем бою ми із Лі були дуже різні, і кожного разу, коли наші плечі торкалися на переключу, мені раптом ставало цікаво: хто б з нас переміг?

Близько року ми примірялися одне до одного. Ми ніколи не говорили про бокс або роботу в поліції, обмежуючи наше спілкування кількома словами про погоду. Фізично ми були протилежністю одне одному, наскільки це можливо у випадку з двома великими чоловіками: Бланшар був світловолосий та рум'яний, зростом 185 сантиметрів, широкогрудий та широкоплечий, ноги колесом, уже з'явилось пузце; я — блідий і темноволосий, довгий і жиливий, на кілька сантиметрів вищий. Хто б з нас переміг?

Нарешті я покинув спроби вгадати переможця. Але за цю справу взяли інші поліцейські, і протягом першого року в Центральному я почув десятки думок: Бланшар переможе швидким нокаутом; Блайхерт переможе за балами; Бланшар зупинить бій через кровотечу — усе, що завгодно. Тільки не нокаут від Блайхерта.

За спиною в себе я чув плітки про наше життя поза рингом: про те, як Лі потрапив до Управління поліції Лос-Анджелеса завдяки своїм успішним виступам на підпільних боях, які відвідувало високе начальство та їхні друзяки-політики, про те, як він, розслідуючи пограбування «Бульвар-Сітізен Банку» у 39-му, закохався в дівчину одного з грабіжників і, всупереч неписаним правилам, з'їхався з нею, тим самим переписавши свій перехід до Відділу Детективів, що вже майже

відбувся, і про те, як це дівчисько вмовило його залишити бокс. Ці чутки про Бланшара нагадували мені обманні джеби — мені було цікаво, наскільки вони правдиві. Уривки моєї власної історії сприймалися мною, як удари в корпус, бо вони були на всі сто відсотків правдою: Двайт Блайхерт опинився в поліції, закосивши від армії, він ледве не вилетів з Академії, коли стало відомо, що його батько є членом Німецько-американського союзу¹, і для того, аби отримати місце в Управлінні поліції Лос-Анджелеса, він настукав на своїх японських друзів дитинства до Відділу з іноземних впливів. На підпільні бої його не запрошували, бо покаутів від нього не дочекаєшся.

Бланшар і Блайхерт: герой і стукач.

Згадавши про Сема Мураками та Хідео Ашіді, відправлених у табір Манзанар, легко було зрозуміти, хто з нас чого вартий. А потім ми почали працювати в парі, і перші враження розсіялися, як дим.

Це сталося на початку червня 43-го року: тиждень тому матроси почубилися в Лік-Пірс, у районі Веніс-Біч, із мексиканцями-зутерами². Подейкували, що комусь із моряків навіть вибили око. Почалися розборки: персонал військово-морської бази «Чавез Рейвін» проти пачуко³ в Альпайн та Пало-Верде. У пресі повідомляли, що зутери, окрім ножів, мали при собі й нацистську символіку, і тоді центр Лос-Анджелеса наводнили сотні одягнених у форму солдатів, моряків та морських піхотинців, озброєних грубими дошками та бейсбольними бітами. Очікувалося, що приблизно така ж кількість пачуко із такою ж зброєю збереться біля броварні в Бойл-Гайтс. Усіх патрульних Центрального Округу зібрали за тривоогою та видали кожному по касці часів Першої

---

¹ Нацистська організація в США, заснована особами німецького походження на початку 1930-х років. (*Тут і далі прим. перекл.*)

² Субкультура в середовищі латино-американської молоді в США у 30—40 роки ХХ століття.

³ Зневажливе прізвисько латиноамериканців.

світової війни, а також по величезній величезному кийку під назвою «негролуп».

Надвечір нас у військових вантажівках привезли на поле бою й дали один-єдиний наказ: відновити порядок. Табельну зброю в нас відібрали — керівництво не бажало, щоби наші 38-го калібру револьвери опинилися в руках аргентинсько-мексиканських модників-бандитів. Коли я вистрибнув із кузова вантажівки на розі Евергрін та Вабаш, тримаючи в руках лише палицю з обмотаним ізоляційною стрічкою руків'ям, то мені було в десять разів страшніше, ніж коли-небудь на рингу, і не тому, що повсюди царював хаос.

Мене налякало те, що хороші хлопці виявилися раптом дуже поганими.

Моряки били вікна по всій Евергрін; одягнені в синє морські піхотинці систематично трощили вуличні ліхтарі, усе більше занурюючись у безкарну темінь. Забувши про своє суперництво, солдати й морпіхи перевертали автомобілі, припарковані перед винними крамницями, а тут же, на хідниках, юнаки-моряки в тільняшках та білих кльошах лупцювали стіляг, що суттєво переважали їх кількісно. Подекуди траплялися групки моїх колег разом зі здоровилами із Берегової охорони та Військової поліції.

Я не знаю, як довго я там простояв у розгубленому заціпенінні. Нарешті я подивився на Вабаш у бік Першої і побачив там лише маленькі будиночки та дерева, ніяких тобі пачуко, поліцейських чи кровожерливих вояк. Перш ніж я зрозумів, що роблю, я понісся туди на повній швидкості. Я би так і біг, доки не впав, але, почувши пронизливий сміх, що долинав із ганку будинку переді мною, зупинився, немов би вкопаний.

Я пішов на звук. Пронизливий голос вигукнув:

— Ти вже другий молодий лягавий, що драпає із цього лупню. Я тебе не звинувачую. Важкувато розібратися, на кого кайданки чіпляти, не?

Я стояв на ганку й дивився на старого. Він вів далі:

— По радіо передають, що таксисти ганяють до Об'єднаної організації обслуговування в Голлівуді і привозять сюди морячків. Радіоведучі називають це висадкою десанту й щопівгодини ставлять «Підняти якорі»¹. Та я й сам бачив морпіхів вниз по вулиці. То що, це і є морський десант?

— Я не знаю, що це таке, але я повертаюся.

— Ну, ти не один піджав хвоста. Щойно ось туди побіг якийсь здоровило.

Цей дідуган почав нагадувати мені хитру версію мого батька.

— Час піти присадити цих пачуко.

— Думаєш, приятелю, це так просто?

— Я постараюся.

Старий захоплено засміявся. Я зійшов із ганку й попрямував назад, постукуючи палицею по нозі. Усі ліхтарі вже розбито, і відрізати солдатів від зутерів було майже неможливо. Розуміючи, що це дозволяє мені легко розібратися зі своєю дилемою, я приготувався вступити в бій. Аж раптом почув за спиною: «Блайхерте!» і зрозумів, ким був той другий утікач.

Я побіг назад. Це був Лі Бланшар, «надія білого Півдня», який бився із трьома вдягненими в парадну форму моряками та одним пачуко при повному наряді. Вони загнали його в кут на центральній стежці бунгало, проте він тримався на відстані, розмахуючи своїм негролупом. Моряки намагалися дістати його збоку дошками, та Бланшар уникав ударів, пританцьовуючи навшпіньки. Пачуко здивовано погладжував іконки в себе на шиї.

— Блайхерте, код три!

Я влетів у бійку, роздаючи своєю палицею удари по начищених латунних гудзиках та стрічках. Намагаючись обмежити морським піхотинцям простір, я насувався ближче, отримуючи незграбні удари кийками по руках і плечах. Це нагадувало клінч із восьминогом, тільки ось не було надії ані на рефері, ані на гонг, що сигналізує закінчення раунду, і, підкорившись

---

¹ Американський комедійний мюзикл 1945 року режисера Джорджа Сідні.